

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA OPOLSKIEGO

Opole, dnia 10 czerwca 2015 r.

Poz. 1417

ZARZĄDZENIE NR 1/2015 DYREKTORA URZĘDU ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ WE WROCŁAWIU

z dnia 25 marca 2015 r.

w sprawie szczegółowych warunków bezpieczeństwa ruchu i postoju statków na śródlądowych drogach wodnych

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 1458) zarządza się, co następuje:¹⁾

Zakres obowiązywania

§ 1. Przepisy obowiązują na następujących śródlądowych drogach wodnych:

- 1) na rzece Odrze od ujścia Nysy Kłodzkiej (km 181,3) do ujścia Nysy Łużyckiej (km 542,4);
- 2) na Wrocławskim Węźle Wodnym;
- 3) odpowiednio na pozostałych akwenach właściwości miejscowej dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu.

Definicje

§ 2. Użyte w zarządzeniu zwroty oznaczają:

- 1) Odra skanalizowana – Odra na odcinku od ujścia Nysy Kłodzkiej (km 181,3) do śluzy Brzeg Dolny (km 282,65);
- 2) Odra swobodnie płynąca – od śluzy Brzeg Dolny (km 282,65) do ujścia Nysy Łużyckiej (km 542,40);
- 3) szlak żeglowny – pas drogi wodnej przeznaczony do żeglugi;
- 4) dyrektor Urzędu – Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu;
- 5) administracja drogi wodnej – Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu;
- 6) przepisy żeglugowe – załącznik do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. Nr 212, poz. 2072);
- 7) żegluga w porze nocnej – żegluga od zachodu do wschodu słońca;
- 8) kierownik statku – osoba wyznaczona przez armatora, posiadająca odpowiedni dokument kwalifikacyjny lub wypożyczająca statek, która podpisała oświadczenie biorąc tym samym odpowiedzialności za statek lub osoba chwilowo kierująca statkiem;
- 9) marina – akwen i związany z nim teren oraz urządzenia służące do prowadzenia działalności związanej z turystyką wodną.

¹⁾ Tekst uzgodniony z Regionalnym Zarządem Gospodarki Wodnej we Wrocławiu.

Wymiary statków

§ 3.1. Dopuszczalne maksymalne parametry pojedynczych statków i zestawów pchanych na danych odcinkach drogi wodnej.

Lp.	Odcinek drogi wodnej	L maksymalna długość [m]	B maksymalna szerokość [m]	T maksymalne zanurzenie [m]
1	2	3	4	5
1.1.	Od ujścia Nysy Kłodzkiej (km 181,3) do śluzy Brzeg Dolny (km 282,65) statki pojedyncze zestawy pchane	70,00 118,00	9,00 9,00	1,70 1,70
1.2.	Od śluzy Brzeg Dolny (km 282,65) do ujścia Nysy Łużyckiej (km 542,40) statki pojedyncze zestawy pchane	70,00 118,00	9,00 9,00	1,70 1,70
1.3	Szlak boczny rzeki Odry od śluzy Opatowice do śluzy Miejskiej w m. Wrocław			
1.3.1.	Od śluzy Opatowice do śluzy Szczytniki statki pojedyncze zestawy pchane	70,00 118,00	9,00 9,00	1,70 1,70
1.3.2.	Od śluzy Szczytniki do śluzy Miejskiej (Kanał Miejski) statki pojedyncze zestawy pchane	55,00 70,00	9,00 9,00	1,40 1,40

2. Odmienne od postanowień pkt 1.1 tabeli, na rzece Odrze – od wejścia do dolnego kanału śluzy Różanka, od śluzy Miejskiej i od stoczni w km 254,5 – do śluzy w Brzegu Dolnym, dopuszcza się do żeglugi statki pojedyncze i zestawy pchane o szerokości do 11,40 m.

3. Dopuszcza się do żeglugi zestawy holowane o długości maksymalnej do 200 m, składające się z dwóch statków holowanych. Statki holowane muszą być przystosowane do holowania, muszą posiadać urządzenia kotwiczne i sterowe oraz załogę o odpowiednim składzie i kwalifikacjach.

4. Statki, które przekraczają maksymalne parametry, o których mowa jest w ust. 1, 2 i 3, wymagają zezwolenia na przewóz specjalny wydane przez dyrektora Urzędu.

Zanurzenie statków

§ 4.1. Zanurzenie statków powinno być dostosowane do aktualnych głębokości tranzytowych, podawanych do wiadomości przez administrację drogi wodnej.

2. Różnica między głębokością tranzytową, a zanurzeniem statku powinna być wystarczająca dla zachowania bezpieczeństwa statku i drogi wodnej, jednak powinna być nie mniejsza niż 10 cm.

3. W przypadku statków przewożących materiały niebezpieczne różnica między głębokością tranzytową i ich zanurzeniem musi wynosić minimum 30 cm.

§ 5. Głębokość tranzytową dla poszczególnych odcinków drogi wodnej określa administracja drogi wodnej w komunikatach lub w inny powszechnie przyjęty sposób.

§ 6. Statki o zanurzeniu większym od dopuszczalnego, które znalazły się na szlaku żeglownym, powinny przerwać żeglugę i podjąć działania dla zmniejszenia zanurzenia.

Prędkość statków

§ 7.1. Prędkość statków względem brzegu nie może być mniejsza niż 4 km/godz., z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Prędkość, o której mowa w ust. 1, nie dotyczy urządzeń pływających, scalonych materiałów pływających, małych statków oraz statków administracji drogi wodnej, urzędów żeglugi śródlądowej i innych służb publicznych wykonujących swoje zadania.

3. Prędkość statków musi być dostosowana do warunków hydrometeorologicznych i nawigacyjnych na szlaku żeglownym.

Szczegółowe zasady ruchu statków

§ 8. Na odcinkach dróg wodnych, gdzie nie ustawiono oznakowania, szlak żeglowny przebiega całą szerokością koryta drogi wodnej, jednak statki powinny zachować bezpieczną odległość od budowli wodnych oraz innych przeszkód i miejsc niebezpiecznych.

§ 9.1. Statki, z wyjątkiem małych statków, płynące w dół rzeki i zamierzające wpłynąć do portów, muszą uprzednio dokonać obrotu poniżej wejścia lub wpłynąć rufą, jeżeli warunki na to pozwalają.

2. Statki wychodzące z kanałów śluzowych mają pierwszeństwo przed zamierzającymi wpłynąć do kanałów, z wyjątkiem górnych kanałów śluzowych w Zwanowicach i Oławie, w których wchodzący statek ma pierwszeństwo przed wychodzącym.

3. Statki wychodzące z portu mają pierwszeństwo przed statkami zamierzającymi wpłynąć do portu, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Statek wychodzący z portu udziela pierwszeństwa wejścia statkowi zamierzającemu wpłynąć do portu, w przypadku gdy statek wymaga ochrony przed wysoką falą, silnym wiatrem lub uległ awarii.

5. Podczas żeglugi na uciążliwych odcinkach drogi wodnej oznaczonych znakami o symbolach: B. 8; B. 9a; B. 9b, o których mowa w przepisach żeglugowych, na statkach, których długość przekracza 80 m należy utrzymywać posterunek obserwacyjny w części dziobowej. Obserwator powinien mieć zapewnioną stałą łączność ze sterówką. Statki zbliżające się do uciążliwych odcinków dróg powinny podać komunikat radiowy na wyznaczonej częstotliwości dla łączności statek – statek, informujący o ich pozycji.

§ 10.1. Ruch statków oraz przemieszczanie urządzeń i obiektów pływających służących do prac budowlanych, remontowych, utrzymaniowych, badawczych na szlaku lub poza szlakiem żeglownym, gdy nie może on odbywać się z zachowaniem przepisów żeglugowych, wymaga uzgodnienia z administracją drogi wodnej oraz z dyrektorem Urzędu.

2. W przypadku inwestycji długoterminowych, trwających powyżej 30 dni, wykonawca jest zobowiązany do przygotowania "Instrukcji pracy i ruchu jednostek pływających podczas robót". Powyższa instrukcja powinna określać w szczególności:

- 1) warunki hydrologiczne w jakich może odbywać się ruch jednostek;
- 2) miejsca postoju i schronienia;
- 3) rodzaj oraz ilość użytego sprzętu pływającego;
- 4) warunki nadzoru nad sprzętem pływającym;
- 5) szczegółowe zasady bezpieczeństwa;
- 6) wytyczne dotyczące sposobu postępowania w trakcie wezbrań, zalodzenia akwenu;
- 7) wykaz ważniejszych telefonów.

3. Instrukcja wymaga uzgodnienia z dyrektorem Urzędu i administracją drogi wodnej.

§ 11.1. Próby techniczne statków w ruchu i na postoju mogą być wykonywane tylko na akwenach wyznaczonych przez dyrektora Urzędu, w uzgodnieniu z administracją drogi wodnej.

2. Każdorazowo takie próby muszą być zgłoszone dyrektorowi Urzędu przez armatora lub kierownika statku oraz muszą być ustalone zasady przeprowadzenia takich prób.

§ 12. Statki urzędów żeglugi śródlądowej, administracji drogi wodnej, Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Rybackiej, Straży Pożarnej i podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego, które uzyskały zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych, gdy jest to konieczne podczas realizacji zadań służbowych, mogą odstąpić od przestrzegania przepisów dotyczących bezpieczeństwa ruchu, sygnalizacji i oznakowania dróg wodnych. Takie odstępstwo nie może zagrażać zasadom bezpieczeństwa żeglugi.

Żegluga w porze nocnej

§ 13.1. Żegluga w porze nocnej może odbywać się jedynie zgodnie z warunkami określonymi przez dyrektora Urzędu. Warunki takie są określane dla poszczególnych odcinków drogi wodnej, jak i dla statków po nich się poruszających. Każdorazowo dopuszczenie danego odcinka drogi wodnej do żeglugi nocnej wymaga wydania pozytywnej opinii dyrektora Urzędu oraz publikacji stosownego komunikatu przez administrację drogi wodnej.

2. Statki, które znajdują się po zapadnięciu zmroku w ruchu na szlaku żeglownym, gdzie nie jest dozwolona żegluga nocna lub jednostki, które nie są przystosowane do żeglugi nocnej zobowiązane są dopłynąć do najbliższego bezpiecznego miejsca postoju i zatrzymać się na postój nocny.

3. Statki służb publicznych w trakcie wykonywania zadań służbowych mogą uprawiać żeglugę w porze nocnej.

§ 14.1. Żegluga w porze nocnej na odcinku drogi wodnej nieotwartym dla żeglugi w porze nocnej może odbywać się jedynie na podstawie pisemnego zezwolenia wydanego na wniosek armatora przez dyrektora Urzędu.

2. Zezwolenie wydaje się na konkretny statek oraz na wskazana drogę wodną.

3. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 2, w zezwoleniu wskazuje się w szczególności:

- 1) imię i nazwisko kierownika statku;
- 2) warunki dla statku jakie muszą zostać zachowane przy uprawianiu żeglugi.

Szczegółowe zasady postoju statków

§ 15. Miejsca postoju statków wyznacza dyrektor Urzędu w porozumieniu z administracją drogi wodnej.

§ 16. Postój statków powinien odbywać się w miejscach, o których mowa w § 15.

§ 17.1. Miejsca postoju statków powinny być utrzymywane w należyтым stanie technicznym, zapewniać łatwą komunikację z łądem o ile jest to możliwe, posiadać dostateczną liczbę urządzeń cumowniczych umożliwiających prawidłowe i łatwe cumowanie.

2. W miarę możliwości miejsca postoju powinny być wyposażone w sprzęt ratunkowy oraz infrastrukturę ułatwiającą korzystanie z nich, taką jak oświetlenie i urządzenia do zdawania odpadów statkowych.

§ 18. Krótkotrwały postój statków służb publicznych oraz służących do utrzymania drogi wodnej w tym do pomiarów i remontów, związany z realizacją zadań służbowych jest możliwy w każdym miejscu. Postój takiego statku nie może zagrażać bezpieczeństwu żeglugi.

§ 19.1. Statki przewożące materiały niebezpieczne mogą zatrzymywać się tylko w specjalnie wyznaczonych i oznakowanych miejscach postoju.

2. W przypadku zaistnienia konieczności zatrzymania statku w innym miejscu, należy:

- 1) niezwłocznie powiadomić administrację drogi wodnej oraz dyrektora Urzędu o konieczności takiego postoju, podając dokładne miejsce, powód oraz inne istotne okoliczności zaistniałej sytuacji;
- 2) prowadzić stały nasłuch radiowy na częstotliwościach przeznaczonych do łączności statek – statek oraz statek – administracja drogi wodnej;
- 3) przestrzegać, aby miejsce postoju statku, o ile jest to możliwe, znajdowało się maksymalnie daleko od zakładów przemysłowych, skupisk ludności, mostów, linii energetycznych, rurociągów, miejsc poboru wody oraz innych obiektów, których bezpieczeństwo może być zagrożone;
- 4) podjąć szczególne środki ostrożności dotyczące prawidłowego nadzoru zacumowania bądź zakotwiczenia statku, zabezpieczenia ładunku, prawidłowego oznakowania oraz ochrony przed dostaniem się na statek osób niepowołanych.

§ 20. Postój statków wycofanych z eksploatacji wymaga:

- 1) pisemnej zgody administratora akwenu;
- 2) zezwolenia wydanego przez dyrektora Urzędu, które między innymi będzie określać warunki takiego postoju dla danego statku.

Nabrzeża, przystanie, obiekty pływające, miejsca przeładunku, mariny

§ 21. Nabrzeża, przystanie, miejsca przeładunku powinny być odpowiednio oznakowane znakami, o których mowa jest w przepisach żeglugowych.

§ 22.1. Nabrzeża, przystanie, miejsca przeładunku powinny być wyposażone w:

- 1) dostateczną ilość urządzeń cumowniczych umożliwiających prawidłowe i łatwe cumowanie statków;
- 2) odbojnice zabezpieczające przed uszkodzeniem.

2. Dodatkowo dyrektor Urzędu może zalecić wyposażenie w inne środki bezpieczeństwa takie jak: linka chwytakowa wzdłuż pomostu lub nabrzeża, drabinka umożliwiająca wyjście z wody, łódź ratunkowa z wyposażeniem.

3. Dla miejsc, o których mowa w ust. 1, dyrektor Urzędu może ustalić wyposażenie między innymi ratunkowe oraz jego rozmieszczenie w sposób umożliwiający natychmiastowe użycie.

§ 23.1. Mariny powinny być wyposażone zgodnie z przepisami § 22 oraz dodatkowo w:

- 1) dziennik przystaniowy;
- 2) zbiór aktualnych przepisów regulujących uprawianie żeglugi na śródlądowych drogach wodnych;
- 3) apteczkę z instrukcją udzielania pierwszej pomocy;
- 4) wykaz telefonów służb ratowniczych, Policji, administracji drogi wodnej oraz Urzędu Żeglugi Śródlądowej;
- 5) regulamin i instrukcję przystani.

2. Podmiot prowadzący marinę jest zobowiązany do uzgodnienia z dyrektorem Urzędu zasad dotyczących m.in.: sposobu prowadzenia dziennika przystaniowego, całodobowego dozoru, oznakowania dziennego i nocnego, wyposażenia w urządzenia cumownicze, ratunkowe, regulaminu i instrukcji przystani.

§ 24. Obiekty pływające powinny posiadać zatwierdzone przez dyrektora Urzędu zasady dotyczące m.in.: bezpiecznego miejsca postoju na okres przerwy nawigacyjnej, dozoru obiektu, oznakowania dziennego i nocnego, wyposażenia w urządzenia cumownicze, ratunkowe oraz wykaz ważniejszych telefonów.

§ 25. Wsiadanie i wysiadanie pasażerów ze statku powinno być nadzorowane przez członka załogi statku lub obsługę przystani.

Zasady postępowania po zamknięciu drogi wodnej

§ 26. Administracja drogi wodnej zamyka szlak żeglowny (drogę wodną) w formie komunikatu nawigacyjnego. Przy zamykaniu drogi wodnej lub jej odcinków administracja drogi wodnej powinna kierować się przede wszystkim wymogami bezpieczeństwa żeglugi uwarunkowanymi sytuacją hydrologiczno-meteorologiczną (gwałtownymi wezbrzeniami wód, niskimi stanami wód, występowaniem zjawisk lodowych, sytuacjami nadzwyczajnymi) i nawigacyjną, stanem szlaku żeglownego i urządzeń hydrotechnicznych oraz ewentualną koniecznością prowadzenia robót inżynierskich czy innymi nadzwyczajnymi sytuacjami zagrażającymi bezpieczeństwu.

§ 27. Statki znajdujące się na szlaku żeglownym w momencie ogłoszenia komunikatu o jego zamknięciu powinny tak szybko, jak tylko to jest możliwe, dopłynąć do najbliższego bezpiecznego miejsca postoju.

§ 28.1. W okresie zamknięcia ruchu żeglugowego postoje statków są dozwolone w następujących miejscach:

- 1) dolny i górny kanał śluzy Zwanowice;
- 2) górny kanał śluzy Oława;
- 3) dolny kanał śluzy Opatowice;
- 4) górny kanał śluzy Szczytniki;
- 5) kanał od śluzy Bartoszowice do śluzy Zacisze;
- 6) górny kanał śluzy Brzeg Dolny.

2. Postój w portach możliwy jest po uzgodnieniu z administratorem portu.

§ 29. Postój statków po zamknięciu szlaku żeglownego w innych miejscach niż wskazanych w § 28 wymaga uzgodnienia i zgody dyrektora Urzędu i administracji drogi wodnej.

§ 30.1. Przepisy dotyczące zamknięcia drogi wodnej nie dotyczą:

- 1) statków biorących udział w akcji ratowniczej;
- 2) statków, których ruch jest konieczny dla utrzymania prawidłowego stanu drogi wodnej, wykonujących prace remontowe, sondowanie, pomiary lub prowadzących akcję przeciwlodową;
- 3) statków służb publicznych będących w trakcie wykonywania zadań.

2. Armator, zleceniodawca, inwestor, wykonawca, którego ruch statków jest konieczny dla utrzymania prawidłowego stanu drogi wodnej, wykonywania prac remontowych, sondowania lub pomiarów, powinien uzgodnić warunki żeglugi z dyrektorem Urzędu i administracją drogi wodnej.

Dozór statków

§ 31. Ze względu na liczbę statków podlegających dozorowi lub na inne okoliczności dyrektor Urzędu może nakazać armatorowi ustalenie zasad pełnienia dozoru z wykorzystaniem niezbędnych urządzeń i zabezpieczeń.

Ograniczenia wysokości dla statków

§ 32.1. Kierownicy statków muszą posiadać aktualną wiedzę dotyczącą wielkości prześwitów pod konstrukcjami krzyżującymi się z drogą wodną dla aktualnego stanu wody na odcinku, na którym zamierzają uprawiać żeglugę. W szczególności dotyczy to kierowników prowadzących statki, których wysokość od lustra wody do najwyższej części nierozbieralnej przekracza wysokość minimalnego prześwitu pod konstrukcjami krzyżującymi się z drogą wodną ponad najwyższą wodę żeglowną (WWŻ) danej klasy drogi wodnej.

2. W przypadku braku aktualnych informacji lub gdy tendencje zmiany stanów wód nie dają gwarancji bezpiecznego przejścia statku do miejsca bezpiecznego postoju, kierownik statku powinien powstrzymać się od rozpoczęcia żeglugi.

Najwyższa woda żeglowna

§ 33. Najwyższa woda żeglowna (WWŻ) jest to ustalony stan wody, po osiągnięciu i przekroczeniu którego uprawianie żeglugi jest zabronione.

§ 34. Graniczne wartości wodowskazowe WWŻ dla poszczególnych odcinków drogi wodnej

Lp.	Odcinek drogi wodnej	Zakaz jazdy w dół w cm	WWŻ stan w cm	Wodowskaz km
1.	Ujście Nysy Kłodzkiej (km 181,3) – śluza Oława (km 216,0)	380	380	Brzeg Most (199,1)
2.	Śluza Oława (km 216,0) – śluza Bartoszowice (km 244,4)	530	550	Oława Most (216,5)
3.	Śluza Bartoszowice (km 244,4) – śluza Różanka (km 255,6)	660	675	Różanka śluza góra (255,6)
4.	Wrocławski Węzeł Wodny (szlak żeglowny boczny)	890	890	Szczytniki śluza góra (250,0)
5.	Śluza Różanka (km 255,6) – śluza Brzeg Dolny (km 282,65)	600	620	Rędzin śluza góra (261,6)
6.	Śluza Brzeg Dolny (km 282,65) – Malczyce (km 304,8)	490	530	Brzeg Dolny śluza dół (282,6)
7.	Malczyce (km 304,8) – Ścinawa (km 332,1)	450	480	Ścinawa (331,9)
8.	Ścinawa (km 332,1) – Głogów (km 395,0)	460	485	Głogów (392,9)
9.	Głogów (km 395,0) – Nowa Sól (km 430,0)	450	480	Nowa Sól (429,8)

10.	Nowa Sól (km 430,0) – Cigacice (km 471,8)	440	470	Cigacice (470,7)
11.	Cigacice (km 471,8) – ujście Nysy Łużyckiej (km 542,4)	390	420	Krosno Odrzańskie (514,1)

Łączność radiotelefoniczna

§ 35.1. Łączność radiotelefoniczna statek – statek powinna być prowadzona na częstotliwości 156,500 MHz (kanał 10).

2. Łączność radiotelefoniczna statek – ląd (z administracją drogi wodnej i urzędem żeglugi śródlądowej) powinna być prowadzona na częstotliwości 156,400 MHz (kanał 74).

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dyrektor Urzędu może nakazać posiadanie radiotelefonu na urządzeniach pływających.

Przewozy międzybrzegowe

§ 36. Wjazd i wyjazd z promu powinien być nadzorowany przez członka załogi promu.

§ 37. W czasie postoju oraz wjazdu pojazdów na prom kłapa wjazdowa od strony wody powinna być podniesiona i zabezpieczona, a w czasie ruchu obie klapy wjazdowe powinny być podniesione i zabezpieczone.

§ 38. Na linowych przewozach międzybrzegowych każdorazowo po zakończeniu przewozu lina nośna musi być opuszczona, a prom przycumowany do brzegu.

§ 39. W czasie przerwy w przeprawach, szlaban na drodze dojazdowej do miejsca postoju promu powinien być opuszczony.

§ 40. Pojazdy drogowe na promie powinny być tak rozmieszczone i zabezpieczone, aby nie zagrażały bezpieczeństwu żeglugi.

§ 41.1. W czasie ruchu promu zabrania się przebywania osób w kabinach pojazdów drogowych.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy osób, którym opuszczenie kabiny pojazdu drogowego groziłoby znacznym uszczerbkiem na zdrowiu bądź narażeniem życia.

3. W sytuacji, o której mowa jest w ust. 2, obsługa promu zobowiązana jest tak ustawić pojazdy, aby w razie potrzeby można było z łatwością ewakuować osoby z kabin.

§ 42. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dyrektor Urzędu może zalecić posiadanie na promie radiotelefonu.

§ 43. Szczegółowe reguły prowadzenia przewozu międzybrzegowego powinny być zatwierdzone przez dyrektora Urzędu i zawierać w szczególności:

- 1) zasady bezpiecznego miejsca postoju po zakończeniu pracy;
- 2) zasady bezpiecznego miejsca postoju na okres przerwy nawigacyjnej;
- 3) zasady dozoru, łączności i komunikacji;
- 4) zasady dopuszczenia do żeglugi nocnej;
- 5) wykaz ważniejszych telefonów.

§ 44. Statki zbliżające się do przewozu międzybrzegowego promu lub łodzi przewozowej w miejscu znaku żeglugowego E. 4a lub E. 4b powinny nadać sygnał dźwiękowy „UWAGA”, zmniejszyć prędkość i zachować szczególną ostrożność.

Przepisy szczególne dotyczące małych statków oraz sportu i rekreacji na wodzie

§ 45.1. Małe statki powinny uprawiać żeglugę płynąc skrajem szlaku żeglugowego.

2. Małe statki mogą korzystać z całej szerokości drogi wodnej, o ile nie stwarza to zagrożenia innym użytkownikom drogi wodnej.

3. Przepisy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą statków służb publicznych.

§ 46. Liczba małych statków w służbie musi być dostosowana do możliwości ich bezpiecznego zacumowania. W szczególnych sytuacjach jednostki pływające mogą być spięte ze sobą burtami, jeżeli to nie zagraża ich bezpieczeństwu podczas procesu służowania.

§ 47.1. Uprawianie żeglugi poduszkowcami, na desce z żaglem, narciarstwa wodnego lub sportu na podobnym sprzęcie oraz holowanie statków powietrznych za statkami dozwolone jest wyłącznie w porze dziennej, przy dobrej widzialności na akwenach wyznaczonych przez dyrektora Urzędu w uzgodnieniu z administracją drogi wodnej i oznakowanych odpowiednimi znakami nawigacyjnymi.

2. Przepisów niniejszego paragrafu nie stosuje się do statków służb publicznych podczas wykonywania zadań.

§ 48.1. Statki, z których jest dokonywany amatorski połów ryb, nie mogą utrudniać żeglugi innym użytkownikom. Sprzęt wędkarski znajdujący się na statku nie może zagrażać bezpieczeństwu żeglugi.

2. Zabrania się pozostawiania przez łowiących ryby na drodze wodnej tyczek, narzutów kamiennych, pomostów itp. lub innych przedmiotów utrudniających uprawianie żeglugi.

§ 49. Nurkowanie i pływanie podwodne mogą odbywać się wyłącznie w porze dziennej przy asekuracji z łodzi, po wcześniejszym uzgodnieniu z dyrektorem Urzędu.

§ 50. Zabrania się kąpeli na szlakach żeglownych, w portach i przystaniach oraz akwenach położonych przy śluzach, mostach i innych budowlach wodnych z wyjątkiem miejsc specjalnie do tego celu wyznaczonych i specjalnie oznakowanych.

Obowiązek posiadania przepisów żeglugowych

§ 51.1. Obowiązek posiadania aktualnego egzemplarza przepisów żeglugowych oraz przepisów prawa miejscowego dla danej drogi wodnej na statku dotyczy wszystkich statków i obiektów pływających, na których jest załoga bądź obsługa.

2. Obowiązek posiadania przepisów żeglugowych nie dotyczy małych statków bez kabiny, z wyjątkiem jednostek służących do zarobkowego przewozu osób.

3. Obowiązek posiadania aktualnego egzemplarza przepisów żeglugowych oraz przepisów prawa miejscowego dla danej drogi wodnej dotyczy organizatorów imprez na wodzie lub osób odpowiedzialnych za nabrzeża, przystanie, obiekty pływające.

4. Przepisy, o których mowa jest w ust. 3, powinny znajdować się w miejscu prowadzenia działalności związanej z drogą wodną.

5. Osoby prowadzące działalność w ramach turystyki wodnej mają obowiązek udostępniać do wglądu przepisy, o których mowa w ust. 3, wszystkim użytkownikom.

Przepisy końcowe

§ 52. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²

§ 53. Z chwilą wejścia w życie niniejszych przepisów traci moc obowiązującą Zarządzenie Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu z dnia 1 października 2004 roku w sprawie szczegółowych warunków bezpieczeństwa ruchu i postoju statków na śródlądowych drogach wodnych.

Dyrektor
Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu

Jan Pys

²⁾ Niniejsze Zarządzenie było poprzedzone Zarządzeniem Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu z dnia 1 października 2004 roku w sprawie szczegółowych warunków bezpieczeństwa ruchu i postoju statków na śródlądowych drogach wodnych (Dziennik Urzędowy Województwa Dolnośląskiego (Dz. Urz. Nr 202 z dn. 21.10.2004 r., poz. 3167); Dziennik Urzędowy Województwa Opolskiego (Dz. Urz. Nr 70 z dn. 25.10.2004 r., poz. 1894); Dziennik Urzędowy Województwa Lubuskiego (Dz. Urz. Nr 81 z dn. 26.10.2004 r., poz. 1251).